

på det her område blev fjernet, som jo altså også omfatter eksklusivaftaler, er det et indgreb mod ledelsesretten.

Så der er altså mange paradokser i denne sag, som jeg ikke rigtig synes kommer frem i den fremstilling, som Det Konservative Folkepartis ordfører giver, og som får det til at se ud, som om det kun er fagforeninger, der er imod, at vi fjerner muligheden for at aftale eksklusivaftaler. Det er faktisk også arbejdsgiverorganisationerne. Og hr. Bendt Bendtsen må være opmærksom på, at det skyldes, at man gerne dels vil bevare aftalefriheden – som den danske model jo er et fornemt eksempel på – og dels sikre rolige og stabile forhold på arbejdsmarkedet.

Der er vel ikke noget besynderligt i, at hvis man har indgået en aftale, vil man da også gerne have, at de medarbejdere, der er på den pågældende arbejdsplads, så også tilmelder sig det fællesskab, som har lavet en aftale om, hvad man skal have i løn, og hvad man i øvrigt skal have af arbejdsvilkår i den pågældende virksomhed.

Så det er i denne sag ikke kun fagforeninger, der hylder princippet om muligheden for eksklusivaftaler; det er meget, meget bredt på det danske arbejdsmarked.

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Vi hører, at arbejdsministeren er glad og tilfreds med, at der også i DA-sammenhæng er opbakning bag ved eksklusivaftaler, men det forhindrer jo ikke Det Konservative Folkeparti i at prøve at vejlede arbejdsmarkedets parter, herunder også DA, på det her område.

Vi kan da godt diskutere, om det er indgreb i ledelsesretten. Og vi kan da alle sammen være enige i, at vi ønsker rolige og stabile forhold på arbejdsmarkedet. Men det mener jeg altså også godt man kan, selv om man ikke har eksklusivaftaler.

Det, der er vigtigst for os i denne her sag, er at sikre det enkelte menneske, det enkelte individs rettighed til at vælge. Det gør vi ikke i dag.

(Kort bemærkning).

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg er lidt overrasket over hr. Bendt Bendtsens indfaldsvinkel til det her.

Det er jo sådan, at en arbejdsgiver kan stille nogle krav til den medarbejder, som skal ansættes på virksomheden, og kan altså også stille nogle betingelser. Det kan være med hen-

syn til uddannelse eller påklædning, Det kan i øvrigt være alle mulige betingelser, og én af betingelserne er faktisk også, at den pågældende skal melde sig ind i en faglig organisation, som arbejdsgiveren har et aftaleforhold med.

Skal det virkelig forstås sådan, at hr. Bendt Bendtsen vil anfægte arbejdsgiverens ret til at stille betingelser til de medarbejdere, som han gerne vil have ansat i sin virksomhed? Skal det forstås på den måde?

(Kort bemærkning).

Bendt Bendtsen (KF):

Jamen det her er da i høj grad en diskussion om fundamentale frihedsrettigheder. Og når nu ministeren spørger, om arbejdsgiveren ikke skal have ret til f.eks. at stille krav til påklædning, så er det da bl.a. noget, vi har diskuteret her i Folketinget i sidste samling, hvor der blev fremsat forslag om tørklæder og lignende. Det må man da mig bekendt ikke stille krav om i dag, for så risikerer man at få en anden slags sag på hal-sen.

Det er med hjerteblod, når vi siger, at vi mener, at det enkelte menneske skal have retten til frit at kunne organisere sig. Jeg tror altså ikke, at vi kommer ret meget længere ved denne anledning.

Første næstformand (Ivar Hansen):

Så er det ministeren, og det er sidste omgang!

(Kort bemærkning).

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det er faktisk sådan, at arbejdsgiveren kan stille en række betingelser, herunder også kan stille betingelser om hovedbeklædning, for den sags skyld også stille betingelser om samarbejds-evner og -vilje og om uddannelse.

Der er nogle begrænsninger, idet der er områder, hvor arbejdsgiveren ikke kan stille betingelser, og det er spørgsmål, der henholder sig til ligestillingsloven, og det er spørgsmål, der henholder sig til diskriminationsloven, men ud over det er arbejdsgiveren faktisk frit stillet.

Jeg kan derfor ikke forstå hr. Bendt Bendtsens ønske på anden måde, end at Det Konservative Folkepartis arbejdsmarkedsordfører i virkeligheden vil anfægte arbejdsgiverens ret til at lede og fordele arbejdet og dermed også retten til stille betingelser til den arbejdskraft, der skal ansættes på den pågældende virksomhed.

Hvis vi kunne få sådan en meget bredere diskussion om demokratisering og anfægtelse af